

Na CO se ptají ženy O mužích

TOMÁŠ NOVÁK

Na CO se ptají ženy O mužích

TOMÁŠ NOVÁK

GRADA Publishing

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

PhDr. Tomáš Novák
NA CO SE PTAJÍ ŽENY
O mužích

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5022. publikaci

Odpovědná redaktorka Maria Arnautovová
Sazba a zlom Radek Vokál
Návrh a zpracování obálky Daniela Eftimiadisová
Počet stran 112
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Photo © fotobanka Allphoto

ISBN 978-80-247-4358-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8003-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8006-1 (ve formátu EPUB)

OBSAH

7	ÚVODEM – NEJSOU PAMĚTI JAKO PAMĚŤ(I)
15	100X PROČ? – OTÁZKY A ODPOVĚDI
91	NOVÉ, PŘEPRACOVANÉ VYDÁNÍ NOVOROČENKY MANŽELSKÉ PORADKYNĚ
100	MALÁ GENDEROVÁ RUKOVĚŤ DOTAZOVÁNÍ
104	TEST: JAKÝ JE VÁŠ INTELEKT?
106	BONUS: JAK MÁM ZAŘÍDIT, ABY SI TUHLE KNIHU PŘEČETL MŮJ MUŽ?
107	ZÁVĚR – NABÍDKA „ŠTAFETOVÉ POMOCI“
108	PŘEČTĚTE SI

ÚVODEM – NEJSOU PAMĚTI JAKO PAMĚŤ(I)

Čtyřiačtyřicet let působení v psychologickém poradenství je málem magické číslo. Pokud bych první den v zaměstnání zpracoval numerologicky, coby datum narození, vedlo by za zkušeností a poznáváním jiných lidí, překonávalo by všechny problémy a úskalí života, často se vydávalo na cestu poznání a hledání ideálu. „Hustý!“ komentoval to můj vnuk.

Prožil jsem ta léta a zachtělo se mi napsat paměti. To se snadno řekne, leč nemám starosvětský šarm profesora Vladimíra Vondráčka, nedostává se mi humoru primáře Miroslava Plzáka, neoplývám brilantní schopností vytvořit *Eseje na konci kariéry* tak jako profesor Zdeněk Matějček. Chybí mi zážitky Adiny Mandlové ba i Vlasty Chramostové. Jen kdesi v podvědomí mám uloženy stovky otázek, které mi o ženách položili muži a o mužích ženy. Těch, které jsem mohl nazvat svými klienty, bylo asi tolik, jako je dnes obyvatel Ivančic.

Nejsem zastáncem tzv. bezradného poradenství. Ten, kdo se mnou hovoří o svém problému, má právo znát můj názor. Zda jej využije ke zlepšení situace, je již jeho věc. Poradenské otázky i odpovědi, které jsem si vybavil, jsem využil k napsání této knihy. Knížek na téma „Proč ženy neumí číst v mapách“ již bylo vydáno požehnaně. Některé jsou vtipné, nabízejí zajímavé postřehy. Jiné pochopitelně nezohledňují, že nežijeme v lowě ani v Ohio. Tato kniha nehledí k Marsu ani k Venuši. Je obrazem tuzemských poměrů. Je realistická. Jak známo, na vojenské Univerzitě obrany studují též ženy... mimo jiné i kartografii.

V poradenství platí: „Nevíte-li, zda se smát, nebo plakat, volte to první.“ V rámci odpovědí abstrahuji od úvah o biologických genderových rozdílech. Nezabývám se tím, která polokoule mozku u koho a jak dominuje. To za mne již dávno učinili povolanejší. Jak již uvedeno, otázky a odpovědi jsou použity jako paměti. To umožňuje doplnit je občas vzpomínkou, zážitkem.

Všude, kde píší o muži-manželovi či ženě-manželce, by mělo být i slovo některý, některá. Každý jsme jiný, i když určité podobnosti nejsou čistě náhodné. Vytvořit stereotyp „každý muž je takový“, „každá žena reaguje

takhle“ je projevem sexismu. Snad přece jen sympatičtější než je jeho druhá varianta – přesvědčení o menší důležitosti a o nižších schopnostech jednoho pohlaví oproti druhému. Ke zmíněnému ženskému či mužskému šovinismu patří i mizandrie, tedy nenávisť k mužům, a její sourozenec mizogynie – nenávisť k ženám. Předložený text usiluje o všechno jiné než zmíněné, obvykle zatrpklé přístupy.

Muži i ženy jsou divy přírody, potažmo dědičnosti, prostředí a výchovy. Máme se (tedy v zásadě a často) rádi. Jeden bez druhého jsme jen ohrožený druh s perspektivou pár (desítek) let, a tudíž jsme si souzeni. Tedy „proč bychom se netěšili, když nám pánbůh zdraví dá“ a proč bychom jeden na druhého neměli pohlížet s pochopením. To by se mělo projevit i v této knize. Odpovídám pragmaticky. Krásná a vznešená slova nejsou můj obor. Úmyslně usiluji o zjednodušení. Zbláznit se totiž lze nejen z braní úplatků, před čímž varuje starší, oblíbená česká komedie, ale i z toho, vnímáme-li partnerské vztahy jako tzv. psycho.

V rámci odpovědí nemám patent na rozum. Mohu se mýlit, mohu mít jiný názor než čtenáři. Stručnost může vést k nedorozumění. Navíc jen jedna, dvě, výjimečně tři věty otázky neinformují o kontextu a všech souvislostech problému. Odpovědi necht' jsou vnímány jako osobní pohled. Mimo jiné i podnět pro vaše zamyšlení. Když vám moje odpověď mluví z duše a otázka působí, že jste ji mohla položit vy sama, potěší mne to. Vás zřejmě již méně. Rozhodně neradím na úvod pokusu o pěkný večer vzít tuto knihu a pronést: „Miláčku, tady jako by psali o nás. Já ti to přečtu!“

Ne, že by mi vadilo, pokud po vyslechnutí mého opusu váš protějšek oduší něco na způsob: „Ten Novák je kus vola a vůbec tomu nerozumí!“ To je riziko povolání. Vadilo by mi, že se takové použití knihy dostalo do rozporu s již po tisíciletí platnou Hippokratovou zásadou: „Primum nihil nocere! – Především neškodit!“ Mimochodem tuto zásadu považoval za motto svého konceptu tzv. discentní psychoterapie vynikající slovenský psycholog Ondrej Kondáš. Pan profesor měl značné úspěchy mimo jiné i při odvykání kouření s použitím hypnózy. Sám byl silný kuřák. Docent Jaroslav Skála, muž jako skála pevný v přesvědčení, že terapeut alkoholiků musí abstinovat, se ho kdysi zeptal, jak je možné „vodu kázat a víno pít“. Tedy odnaučovat kouřit a sám být náruživý kuřák. Ondrejko, jak mu říkali přátelé, ihned vážně opáčil: „Nemohu přestat kouřit, neboť přece nemohu podléhat nátlakovým skupinám.“ Jde o brilantní příklad tzv. mužské logiky.

Čas plynul a i jmenovaný kouřit přestal. Zřejmě pozdě. Zemřel brzy po té a velmi předčasně. I tak mohou někdy vypadat důsledky jisté brilantní logiky v praxi.

Když píší tyto řádky, vidím lehce šibalský a lehce introvertní náznak úsměvu pod pečlivě zastřiženým knírkem pana profesora a jako bych ho slyšel říkat: „No vidíte, kam to vede, když nátlakovým skupinám podlehnete!“ Muži mají totiž vždycky pravdu...

Muži to mají těžké, když žijí se ženami. Ženy to mají těžké, když žijí s muži. Jenže jak jinak, když se máme (nebo alespoň jsme se měli) tak rádi. A ještě ke všemu mám s tou babiznou (či s oním strašným chlapem) naše báječně, hezké, chytré, milované děti.

P. S.: Ty naše děti jsou samozřejmě po mně!!!

20 + 1 SKEPTICKÝCH ÚVAH O PARTNERSKÉM VÝBĚRU, JAKOŽ I O SOUŽITÍ VYPLÝVAJÍCÍCH Z PRAXE V MANŽELSKÉM PORADENSTVÍ

Podobnou kapitolu jsem napsal poprvé v roce 2006. Uplynula dost dlouhá doba na to, aby skepse zmizela a věci se změnily k lepšímu. Ledacos jiné, snad i lepší, skutečně je. Těžko lze hovořit o jednoznačně kladném vývoji. Spíše se ledacos vyhrocuje. Výrazně více klientů se potýká s paragrafy dlouhých pastí. Ve skeptických úvahách se to muselo odrazit.

1. Ženy očekávají, že jejich nový partner bude mnohem lepší, než byl ten minulý. Realita tzv. partnerského trhu se nezlepšuje. Zdá se, že spíše naopak.
2. Z toho plyne, že partnerský výběr je složitější. Sociální přijatelnost nesezdaného soužití nahrává erotickým experimentátorům. Jejich pokusy vycházejí z nulových hypotéz ve smyslu: „Když nám to nebude klapat, tak se bez nesnází rozejdeme.“

3. Muži dovedou posilovat ženské iluze. Mnozí umí zahrát to, po čem ženy touží. Nebo že by tomu bylo jinak? Mnohé velmi moderní a vzdělané ženy si své partnery dlouho idealizují.
4. Mnozí muži jsou vybíraví, mnozí též pohodlní. Lákadlo „mama hotelu“, v němž je za tisícovku na měsíc plné zaopatření, je lákavé. Též single styl je přitažlivý. Větu „moderní doba chce flexibilitu“ mnozí překládají jako „raději se nevázat“.
5. Zamilovanost (a někdy jen tikot biologických hodin) přehluší varovné signály naznačující povahové defekty. Je mnoho pozoruhodných mužů, s nimiž se žít nedá třeba pro citovou nezralost, egoismus, ukřivđenost nebo pro docela obyčejnou povahovou svéráznost. Mimo rodinu mohou být úspěšní. Doma je to mnohem horší.
6. Muže (ne)lze předělat úspěšně k obrazu svému. Někdy se to podaří, ale partnerku to poté netěší. I proto jsou často opuštěni pánové seriózní, snaživí, zodpovědní, leč podřizující se a neimponující.
7. Platí: „Jen výjimečně ušlechtilí lidé si dovedou pocity vděčnosti uchovat.“ Partner mezi takové patřit nemusí. Někteří muži mají tendenci opustit ženu, která jim stála po boku v časech, kdy ještě nebyli tak „za vodou“, jako jsou dnes.
8. Pozor na miláckovy dluhy. I v manželství mohou existovat, i když o tom druhý neví a „nic nepodepsal“. Splácí se leckdy těžko a dlouho (po té, co partner zmizel). Mnohé ženy netuší, že závazky jsou součástí společného jmění manželů. Oba manželé, společně a nerozdílně, jsou povinni je plnit. Pikantní je, že z veškerého majetku. To znamená i z toho, který získali před manželstvím, obdrželi jej z dědictví či darování. Jistěže je možné zúžit společný majetek na pár drobností. Ve finanční krizi to pomůže jen částečně. Patříčné paragrafy – pro většinu lidí překvapivě (neb zákony nečtou) – tvrdí (volně převezeno): Manželé se mohou na smlouvu o zúžení společného jmění odvolat jen tehdy, pokud věřiteli byl obsah smlouvy znám. Podstatné dále je, že zúžení

musí nastat před vznikem závazku. Neméně podstatné je, že „oznamovací povinnost“ je věcí manželů, ne onoho věřitele.

9. Virtuální tradiční zákon o bezpodílovém, výhradním vlastnictví veškerého majetku mužem platí již po druhém, maximálně třetím pivu ve všech hospodách v ČR. Pánové si tam vzájemně potvrdí, že co se v manželství zakoupilo za jimi vydělané peníze, je pouze a výhradně jejich. Je to nesmysl, zamrzí, leč rozumná žena v této souvislosti vzpomene na astronoma, astrologa i alchymistu Tycha de Brahe (1546–1601). Dle americké učebnice onen učenec „choval ve své pražské laboratoři idiota a celé hodiny naslouchal jeho nesmyslnému žvatlání ve snaze získat speciální poznání“.
10. V manželství existuje prokazatelná tendence chovat se podobně, jako se kdysi choval ke svému protějšku náš rodič stejného pohlaví. Platí to, i když jeho chování odsuzujeme. Změna možná sice je, ale bývá značnou a neurotizující zátěží.
11. Dojde-li v manželství ke konfliktu, je pravděpodobné, že partner bude mít spojence. Bývá to jeho maminka, sestra, eventuálně „Dáša z kanclu“, které je manžel docela sympatický.
12. Pokud budete mít dítě, bude zřejmě platit tzv. selektivní genetická věta, která zní: Dobré stránky dědí dítko po otci, eventuálně po jeho příbuzných, špatné po matce, eventuálně po jejích příbuzných. Z uvedeného je odvozen zákon o zodpovědnosti za výchovu. § 1 uvádí: Za chyby ve výchově je zodpovědná matka, ne otec. § 2 konstatuje: Na třídní schůzky problémových dětí je povinna docházet matka. Podobných zákonů existuje řada. Namátkou zákon o hlubším spánku mužů než žen. Tam je hned v § 1 konstatováno: Muž by rád vstal k plačícímu děcku, ale nemůže, neb se neprobudí. Východisko nabízí § 2: K plačícímu dítku vstává matka nebo babička.
13. I tchyně si bude činit určité nároky – na syna i na vnuky. Spolupráce s ní přináší mnohé výhody. Boj bývá debaklový. Nedá se vyhrát. Zato trapnosti může být na rozdávání.